

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118732032/facsimile.pdf> (tilgået 04. december 2021)

Anvendt udgave: Minna

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

Forklaring, at hun skulde have været som Lærerinde til Danmark; skønt hvorfor skulde hun da have sagt det? Men fremfor Alt, hvorfor havde hun været lige ved at græde, uden nogen optænkelig Grund?

Alt dette tænkte jeg frem og tilbage over, medens jeg fordybede mig ind i Kløften, og gennem den store Naaleskov gik helt over til Polenzgrunden, hvor jeg spiste til Aften i Walthersdorfer-Møllen. Det Trykkende i Heden havde fortaget sig, og det var blevet det skønneste Eftermiddags-Vejr. Jeg nød ogsaa Naturen, men paa en anden Maade end de foregaaende Dage, ikke med denne ligefrem modtagende Ro, men med en aandelig Prikken og Vibreren, der svarer til en lignende mere legemlig Fornemmelse, naar man har drukket en Del god Vin. Den er paa ingen Maade ubehagelig, men samtidig med, at den gør Opfattelsesevnen lettere paavirkelig, gør den Samme mindre distinkt. Derved bliver det ogsaa lettere for den „kære stadige Tanke“ at forbinde sig med alle Indtryk.

Saa jeg ned i den hurtig og stille rindende Polenz, saa erindrede mig dens grønlig brune Skær med gyldne Blink af Eftermiddagssolen om hendes underlige Øjne. Jeg opdagede nogle smukke Blomster, og strax tænkte jeg: naar jeg nu allerede

stod paa en saadan Fod med hende, at hun gærne modtog en Buket af mig. Eller jeg laa paa en stejl Skrænt og hørte Grancrne suse over mig, og det faldt mig ind: hvis jeg nu var Digter, saa vilde jeg vist i dette Øjeblik blive inspireret til et Digt, som kunde vække hendes Beundring, og hvori jeg ogsaa kunde lade mine Følelser komme til Orde. Jeg fandt endogsaa paa et Indhold: hun var en Gaade, som jeg bestandig maatte gruble over; og „det bares mig for“ — dette Udtryk fandt jeg særdeles poetisk — at hvis jeg kunde finde Løsnings-Ordet, saa vilde det ogsaa være det, der „hævede Livets Skat“. Jeg kunde imidlertid ikke faa Ordene til at rime, end sige da, at de skulde danne nogen Art rhythmisk Forbindelse.

Da jeg kom tilbage til Rathen, var det temmelig mørkt. En smal Maanestrimmel skimtedes kun dunkelt lige over Bakken, paa hvilken Villaen laa. Mellem Havbuskene og i Krattet ved Bakken sværmede Ildfluorne. Støfærdig svævede de smaa Gnister hid og did, steg og dalede, som om det var bitte Lamper, der blev baarne af usynlige Alfer; undertiden lyste enkelte Blade af en Busk op omkring én, der var helt skjult; af og til fløj én saa højt, at man så den op imod Himlen som en